

UZASADNIENIE

W dniu 30 maja 2016 roku, około godziny 22:50, w miejscowości Ł. na wysokości ulicy (...), funkcjonariusze Wydziału Ruchu Drogowego K. T. dokonali pomiaru prędkości samochodu osobowego C. (...), nr rej. (...) prowadzonego przez J. S.. Pojazd którym kierował J. S. w momencie dokonywania pomiaru poruszał się z prędkością przekraczającą o 33 km/h dopuszczalną prędkość 40 km/h. Kontrola prędkości została dokonana za pomocą miernika laserowego (...) 20-20 100LR, nr. fabryczny (...). Urządzenie umożliwia pracę w trudnych warunkach atmosferycznych (np. deszcz, mgła, śnieg) oraz jest przystosowane do pracy w trybie nocnym.

Dowody:

- świadectwo legalizacji ponownej urzędzenia - k. 6;
- zeznania świadka T. W. - k. 10, nagarnie z rozprawy z dnia 22.03.2017r. czas 00: 14:40 – 00:20:10 ;
- zeznania świadka P. K. nagarnie z rozprawy z dnia 22.03.2017r. czas 00: 20:50 – 00:23:30 ;
- instrukcja obsługi przyrządu (...) 20-20 100LR - k. 41;
- dokumentacja fotograficzna wraz z płytą CD - k. 69-71;
- opinia biegłego sądowego dr inż. A. J. k. 79-90, nagarnie z rozprawy z dnia 12.10.2017r. czas 00: 03:00 – 00:04:31 ;

W trakcie pomiaru samochód kierowany przez J. S. był jedynym pojazdem znajdującym się na kontrolowanym pasie ruchu. Również na przeciwnym pasie ruchu nie było żadnego innego pojazdu. Temperatura powietrza wahała się w granicach 21,4-22,2 stopnia C.. Wilgotność powietrza wynosiła około 63-67%, co świadczy o umiarkowanie suchym nasyceniu powietrza parą wodną.

Dowody:

- zeznania świadka T. W. – k. 10; nagarnie z rozprawy z dnia 22.03.2017r. czas 00: 14:40 – 00:20:10 ;
- opinia biegłego sądowego dr inż. A. J. – k. 79-90; nagarnie z rozprawy z dnia 12.10.2017r. czas 00: 03:00 – 00:04:31 ;
- pismo Obserwatorium Meteorologicznego (...) k. 34;

Funkcjonariusze policji wykonujący pomiar nie byli kierowani do przeszkolenia w zakresie obsługi laserowych mierników prędkości, albowiem nie ma takich wymagań.

Dowody:

- pismo (...) K. T. z dnia 6.02.2017 r. – k. 28;

Obwiniony J. S. w toku całego postępowania nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia z art. 92a kw. Złożył wyjaśnienia, w których wskazał, że kontrola prędkości jego pojazdu, która miała miejsce w dniu 30 maja 2016 roku w Ł. około godziny 22:50 została dokonana w porze nocnej, w niesprzyjających warunkach atmosferycznych. W ocenie obwinionego powyższe nie pozwalało na dokonanie rzetelnego pomiaru prędkości jego pojazdu. Obwiniony zakwestionował również wynik pomiaru powołując się na brak świadectwa legalizacji źródła zasilania miernika prędkości oraz brak indywidualnego uprawnienia funkcjonariusza na obsługiwanie sprzętu.

W sprzeciwie od wyroku nakazowego wydanego w niniejszej sprawie, obwiniony ponadto podniósł, iż w czasie dokonywania pomiaru przeszła burza, był obfity opad deszczu, a powietrze było zamglone. Zdaniem obwinionego w porze nocnej obowiązuje całkowity zakaz wykonywania pomiarów prędkości za pomocą mierników laserowych

ze względu na możliwość uszkodzenia wzroku kierowcy. Uzupełniająco obwiniony podniósł również, że po przeprowadzeniu kontroli nie został mu okazany przez funkcjonariuszy wynik pomiaru prędkości pojazdu, którym się poruszał.

W ocenie Sądu, wyjaśnienia obwinionego J. S. w zakresie w jakim kwestionuje on popełnienie zarzucanego mu czynu należy uznać za całkowicie niewiarygodne. Zdaniem Sądu, postawa obwinionego stanowi jego linię obrony w przedmiotowej sprawie. Natomiast zaprezentowane przez obwinionego argumenty mające za zadanie podważyć rzetelność przeprowadzonego pomiaru są nietrafne. Przede wszystkim z instrukcji obsługi miernika laserowego zastosowanego przez funkcjonariusz (...) K. T. w dniu 30 maja 2016 roku w Ł. i wykorzystanego do pomiaru prędkości pojazdu C. (...) jasno wynika, że urządzenie to może być wykorzystywane w każdej porze dnia i nocy. Ponadto, jest ono przystosowane do prawidłowego funkcjonowania nawet w trudnych warunkach pogodowych. Z uwagi na powyższe, zdaniem Sądu pogląd wyrażany przez obwinionego o niedopuszczalności czy też niedokładności dokonanego pomiaru jest bezpodstawny, co zresztą potwierdził biegły w swojej opinii. Urządzenie (...) 20-20 100LR, nr. fabryczny (...) w dacie wykonywania pomiaru posiadało ważne świadectwo legalizacji ponownej. Mogło zostać zatem użyte przez funkcjonariusz Wydziału Ruchu Drogowego K. T. do przeprowadzenia kontroli prędkości pojazdów drogowych w dniu 30 maja 2016 roku. Ubocznie tylko należy wskazać, że z danych uzyskanych przez tut. Sąd z Obserwatorium Meteorologicznego (...) wynika, że w dacie zdarzenia wilgotność powietrza była umiarkowana, co nie mogło wpływać na prawidłowość dokonanego pomiaru prędkości. Fakt przekroczenia przez obwinionego w dniu 30 maja 2016 roku w Ł. na wysokości ul. (...) dopuszczalnej w tym miejscu prędkości 40 km/h o 33km/h wynika z zeznań funkcjonariuszy Policji : T. W., P. K., notatki urzędowej z dnia 30.05.2016 roku oraz z opinii biegłego sądowego z zakresu pomiaru prędkości pojazdów dr. inż. A. J..

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka T. W. oraz P. K.. Świadkowi zeznawali zgodnie ze swoim stanem wiedzy, w sposób obiektywny i logiczny. Świadkowi ci są osobami obcymi dla obwinionego, a nadto nie mają interesu w tym, aby podejmować jakiegokolwiek próby wpłynięcia na wynik toczącego się postępowania. Zeznania świadków nie noszą cech stronniczości, Sąd nie dopatrywał się w nich nieścisłości. W toku postępowania nie ujawniły się dowody, które podważyłyby zaufanie do ich rzetelności i autentyczności, dlatego też mogły stać się w całości podstawą do ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Za dowód w dokonywaniu ustaleń w niniejszej sprawie posłużyła również opinia biegłego sądowego dr inż. A. J. – specjalisty w dziedzinie pomiaru prędkości pojazdów. Zdaniem biegłego można w sposób pewny przyjąć, że wartość prędkości pojazdu obwinionego w chwili pomiaru zawierała się w przedziale od 73 km/h do 79 km/h. Uwzględniając na korzyść obwinionego wartość błędów granicznych, biegły stwierdził że obwiniony przekroczył dozwoloną prędkość 40 km/h o co najmniej 33 km/h. Opinię biegłego należało ocenić, jako jasną i wyczerpującą. Wyprowadzone z niej wnioski wynikały z przeprowadzonych w sposób staranny badań. Biegły w sposób niezwykle dokładny przeanalizował wszystkie istotne okoliczności zdarzenia, relewantne z punktu widzenia odpowiedzialności karnej obwinionego. Żaden ze zwrotów użytych przez biegłego, zarówno w części opisowej, jak i wnioskowej nie nasuwa zastrzeżeń co do komunikatywności.

Za wiarygodne uznano ujawnione i zaliczone w poczet materiały dowodowego dokumenty w postaci : notatki urzędowej (k. 4), świadectwa legalizacji (k. 6), informacji o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego (k. 14), pisma (...) K. T. (k. 28), pisma Obserwatorium Meteorologicznego (...) (k. 34), instrukcji obsługi urządzenia (...) 20-20 100LR (k. 39-59v), dokumentacji fotograficznej wraz z płytą CD (k. 69-71) bowiem zostały sporządzone przez kompetentne osoby, po przeprowadzeniu stosownych czynności oraz zgodnie z obowiązującymi przepisami i nie budzą wątpliwości Sądu.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wina obwinionego J. S. w zakresie popełniania zarzucanego mu czynu wyczerpującego znamiona wykroczenia z art. 92a kw została wykazana. Obwiniony J. S. w dniu 30 maja 2016 r. o godz. 22:50 w miejscowości Ł., ul. (...), kierując samochodem marki C. (...) o nr rej. (...), przekroczył dopuszczalną prędkość 40 km/h o 33 km/h. Mając na uwadze kategoryczne wnioski wynikające z opinii

biegłego sądowego dr. inż. A. J., Sąd dokonał modyfikacji opisu czynu przypisanego ostatecznie obwinionemu również ustalając w wyroku, że przekroczył on dopuszczalną prędkość o 33 km/h.

Przedmiotem ochrony przepisu art. 92a kw jest porządek na drodze, na której odbywa się ruch pojazdów i bezpieczeństwo w ruchu. Strona przedmiotowa wykroczenia wskazanego w tym przepisie obejmuje każde ograniczenie prędkości. Ograniczenie formalnie wynikające z ustawy lub znaku drogowego wiąże wszystkich prowadzących pojazdy. Ograniczenie obejmuje odcinek drogi od miejsca ustawienia znaku lub miejsca stanowiącego początek drogi określonego rodzaju do miejsca znaku, od którego przestaje obowiązywać ograniczenie, lub do końca drogi, od punktu, od którego rozpoczyna się droga wyższej kategorii. Prowadzący pojazd nie może powoływać się na brak wiedzy o rodzaju znaku lub drogi, z którą łączy się dozwolona prędkość. Znaki są powszechnie dostępne, ustalone na trwałe, a przynajmniej na dłuższy czas, gdy nie zostaną zmienione. Podmiotem wykroczenia może być każda osoba prowadząca pojazd. Gdy sprawca nie dostosował się do znaku ograniczającego dozwolona prędkość, nie zachodzi zbieg przepisu art. 92a kw z art. 92 kw, ponieważ art. 92a kw jest przepisem szczególnym w stosunku do art. 92 § 1 kw (T. Bojarski, Kodeks wykroczeń. Komentarz, Warszawa 2015, s. 336).

Czyn popełniony przez obwinionego był społecznie szkodliwy. Stanowił on przejaw lekceważącego stosunku obwinionego wobec porządku prawnego, a w szczególności zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. J. S. poruszał się swym samochodem osobowym w terenie zabudowanym z prędkością niemal dwukrotnie wyższą od dopuszczalnej na danym odcinku drogi. Na korzyść sprawcy przemawia fakt, iż do popełnienia przez niego wykroczenia doszło w godzinach nocnych, tj. około 22:50, gdzie ruch drogowy cechuje się stosunkowo niskim natężeniem. Stąd też rzeczywiste zagrożenie jakie wywoływał on swym nieodpowiedzialnym zachowaniem dla życia i zdrowia innych uczestników ruchu nie było znaczne.

Za przypisane obwinionemu wykroczenie Sąd, przy ustawowym zagrożeniu karą grzywny od 20 do 5000 złotych, wymierzył J. S. na podstawie art. 92a kw karę 300 złotych grzywny. Wymierzona kara ma uświadomić sprawcy fakt naruszenia obowiązujących norm prawnych, a przez dolegliwość, jaka łączyć się będzie z jej wykonaniem, stanowić ma na przyszłość bodziec zniechęcający obwinionego do dalszego popełniania tego typu czynów naruszających zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Należy jednocześnie zauważyć, że kara grzywny wymierzona obwinionemu za popełnione wykroczenie jest karą stosunkowo łagodną, oscylująca wokół dolnej granicy ustawowego zagrożenia za czyn z art. 92a kw.

Za okoliczność łagodzącą Sąd uznał dotychczasową niekaralność oskarżonego za przestępstwa. Sąd wymierzając obwinionemu wspomnianą karę miał na uwadze fakt, iż obwiniony prowadzi ustabilizowany tryb życia, co stwarza pozytywną prognozę na przyszłość. Sąd uwzględnił także sytuację materialną i rodzinną obwinionego. Obwiniony osiąga dochody miesięczne około 4000 złotych brutto. Posiada nieruchomości oraz dwa samochody osobowe i motocykl.

Mając na uwadze sytuację materialną obwinionego, Sąd zasądził od J. S. na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) kwotę 30 zł tytułem opłaty sądowej oraz obciążył go wydatkami w kwocie 1326,57 zł. Zgodnie z art. 119 k.p.w. do kosztów postępowania w sprawach o wykroczenia stosuje się odpowiednio przepisy art. 616 i 627 k.p.k. Według tych przepisów od skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego Sąd zasądza koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa, którymi są opłaty i wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania. Wysokość opłat określona jest w ustawie z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U z 1983 r. Nr 49 poz. 223 z późniejszymi zmianami). Zgodnie z art. 3 ust 1 w zw. z art. 21 ust. 2 cytowanej ustawy skazany w pierwszej instancji na karę grzywny obowiązany jest uiścić opłatę w wysokości 10%, nie mniej jednak niż 30 zł. W myśl art. 118 § 1 k.p.w. w razie skazania, obwinionego obciąża się zryczałtowanymi wydatkami postępowania. Zgodnie z art. 118 § 3 kpw zryczałtowane wydatki wykładane przez Skarb Państwa nie obejmują jednak należności dla osób, zakładów, instytucji i instytucji powołanych do wydania opinii. Mając na uwadze powyższe od obwinionego zasądzono na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1326,57 złotych tytułem części wydatków poniesionych w sprawie. Kwota ta stanowi połowę wydatków jakie zostały poniesione w sprawie. Na kwotę tę skład się kwota zryczałtowanych wydatków tj. 100 złotych oraz połowa kosztów związanych z przeprowadzeniem dowodu z opinii biegłego i jego stawiennictwem na rozprawie, na

wniosek obwinionego. Obwiniony na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw został zwolniony od ponoszenia pozostałej części wydatków, albowiem w ocenie sądu uiszczenie ich w całości byłoby dla niego zbyt uciążliwe.

ZARZĄDZENIE

1) (...);

2) (...)

3) (...).